

EMIL BUCUREȘTEANU

ȚARA NOASTRĂ , NU-I A NOASTRĂ

SEMĂNĂTORUL
Editura online - august 2010

De ce „Țara noastră nu-i a noastră”

Unii mă vor acuza că sunt adeptul lozincii „nu ne vindem țara”, că sunt împotriva capitalismului. Chiar dacă aş fi comunist până-n măduva oaselor nu m-aş opune mersului actual al țării. Este o orientare generală, o evoluție a economiei și politicii mondiale iar o politică de autarhie ar însemna decesul țării.

Protestul meu este împotriva slugărniceii românului, trăsătură aproape istorică. Demersul meu este împotriva cameleonismului de care au dat dovadă românii în totalitatea lor, precum și a fiecăruia în parte. Ca să fiu mai explicit: românii au trecut ușor de la o extremă la alta, și-au schimbat repede orientările politice, peste noapte, din legionari, liberali, monarhiști etc. au devenit comuniști, și tot peste noapte, au revenit în barca părăsită, sau într-o barcă nouă. Legionarii de ieri au fost comuniștii de ieri, comuniștii de ieri sunt democrații de azi, de orice culoare s-ar considera ei.

Cei mai aprigi susținători ai proprietății socialiste, azi nu numai că sunt susținători ai capitalismului dar sunt și proprietari. Dacă ar fi devenit milionari, miliardari, prin muncă, prin creație,

le-aș acorda toate considerentele mele pentru spiritul lor patriotic, dar ei au devenit, cu unele excepții, care confirmă regula, prin fals, prin excrocherii. Foștii apologeți ai proprietății socialiste au devenit mari proprietari capitaliști prin jaf din avutul țării și mai au tupeul să spună că dau de lucru la oameni. Realitatea este că fură din munca oamenilor pentru a trăi în lux, pentru a-și construi palate. Hoția sfidează bunul simț, cinstea, corectitudine.

S-ar putea să merg „contra vântului”. Ei și ce? Mă simt mai confortabil și poate îmi voi găsi tovarăși. E mai rău să fii luat de ape, până la urmă vei poposi în nămolul pe care îl usucă soarele.

Chiar dacă voi fi acuzat că fac uz de cuvinte „mari”, cartea acesta, spun, este scrisă pentru cei care se uită să vadă dacă le ajung banii de pâine, pentru cei care au fost, sunt și vor fi obidiți. Măcar atât să fac și eu pentru ei.

Autorul

Noi nu mai vrem pământ!

Noi nu mai vrem pământ! Cine ne-a-mpuşcat
stă din nou în jilţ; Ca rol (de) împărat.

A zis Coşbuc odată: poporul vrea pământ!
Acuma îi răspundem: pământ nu mai vrem!

L-am cerut atunci şi s-a tras în noi.
Astăzi ni se strigă: aţi fost derbedei!

Am murit pe Nistru, în Tatra, la Don
pentru glia ţării; pământul este-al lor.

Noi nu mai vrem pământ! l-am muncit pe brânci
din zori până-n seară... Am dormit flămânzi.

Noi nu mai vrem pământ! Daţi-l cui voi vreţi.
Daţi-l la iankei, daţi-l şi la nemţi.

Faceţi cum doriţi! Aţi jefuit totul.
Doar sunteţi ciocoi! Luaţi şi pământul.

Ce ştiţi voi de plug, de coasă, de grapă?
Azi puterea voastră de vii ne îngroapă.

Noi nu mai vrem pământ! Ne ajung doi metri!
Dar şi pentru aceştia-dări cât se cuprinde.

George să ne ierte că nu vrem pământ;
Pământ ne ajunge cât este; un mormânt.

Țara mea

Curg apele lin la Brăila
pe Dunăre, întinsă cât hăul.
Pe Bistra stăpân e Rarăul
și rugi se înalță la Sihla._

Negoiul, privind peste înalturi,
din ceruri cu mâna îi face
Bărăganului întins, plin de lanuri
cu grâu ce la soare se coace.

Tăcut curge Mureșul, agalul,
iubiri la vale el duce;
de strajă ne stă Caraimanul
cu fruntea plecată sub cruce._

Din bucium Apusenii ne sună
o doină, în nopți de dureri;
la Țebea înfrunzește gorunul -
trist martor la lungi împilări.

E plâns de mioare în Vrancea,
suspîn de pe Argeș răzbate;
aceleași lacrimi de mamă
pe Iza, pe Bega-s aflate.

Mai cântă la Stupca vioara
baladă a tristeții alean;
pe dealuri se aude Sara
poetului fără egal.

Chindia mereu reînvie
trecutul de glorie ce-avem;
la Neamț vorbesc noi istorii...
Ferice în veci de-așa neam!

Din Codrii curg lacrimi pe Nistru,
amare, spre Marea cea mare.
Prieten îi este doar Prutul:
aceeași durere o are.

Carpatul, Daniubiul și Marea
sunt țara pe care-o iubim;
din veacuri trăit-am aicea,
noi viața aici ne-o zidim.

Octombrie 1988

Bătea în geam vifor de iarnă

Bătea în geam vifor de iarnă...
Noi am crezut că este tata;
Era plecat printre străini
Pentru a strânge ceva bani
S-avem de-mbucătură.
Dar n-a fost el.
Dorința lui s-a spulberat
'N-această iarnă cu nămeți
Într-un container pe la nemți.
Și mama singură a rămas...
Înfruntă frig în plină iarnă
Să ia un lemn, să ia o pâine...

Și-o ducem așa...de azi pe mâine.
Decembrie 2001

Geme sub cnut țara

Geme sub cnut țara;
Condușă-i prost de noi tirani.
La prânz românii pun pe masă
Un blid cu hrană de doi bani.

Se strâng bani verzi în pungi imense
De profitori și de bandiți;
Bătrânii stau cu mâna-ntinsă
Pentru o pâine, zgribuliți.

Politicieni cu burți bombate,
Crescute-n ultimul răstimp,
Se-ndoapă fin, pe săturate;
Țara se duce în mormânt.
Octombrie 1999

Ruga cerșetorului

Lasă-ți inima creștine!
Dumnezeu o să-ți dea bine
pentru milostiva ta,
mica bucată de pâine.
Din venitul tău sărac
dă-mi și mie un bănuț
ca să cumpăr un covrig

la copilul meu micuț.
foamea lui e chin și-amar
pentru cine l-a născut;
dragoste fără hotar,
Doamne, tu de ce-ai făcut?

Sunt sărac și sunt bătrân
cu puterile sfârșite.
Am muncit pe la stăpâni
toate zilele trăite.
Din mila domnului sfânt,
un ban, rogu-te a-mi da;
pentru trupul meu flămând,
pentru sănătatea ta.

Fii-vă milă de-un copil
rătăcit de mic pe drumuri;
mamă n-am, nici tată n-am,
dragoste n-am de la nimeni.
Bogdaproste, sănătate să vă dea
Domnul nostru cel de sus.
Având milă de-un copil
răsplăti-vă-va Isus.

Decembrie1998

Decembrie

Turme de români îmbrăcați în zdrențe
Cutreieră pământul în cele patru zări
Pentru o pâine, o bucată de carne
Să aibă pe masă de sărbători.

Departa în lume, slugăresc de zor
Iar gândul adesea la copii se-ntoarce;
Lăsați la plecare cu cuptorul rece
Le îngheață-n casă apa de izvor.

În sate, bătrânii ne mor precum câinii,
Fără lumânare la ceas de sfârșit.
În tristul cortegiu le sânt doar străini;
Copii-s departe, nu știu c-au murit.

În biserica sfântă, la slujbe se-nchină
O lume bogată, cu burți îndesate, pline de potol.
Din pridvor privește și se milogește
O plebe săracă, cu stomacul gol.

Afară-n zăpadă, o damă-nțolită, de-o javră târâtă,
Își arată mila de-o altă potaie, cățel de odaie;
De frig să nu moară îi dă o bomboană din carne de oaie.

Verdele brad, frumos aranjat, sclipește în casa omului
bogat.

Odraslă borțoasă așteaptă pe moșu' îmbrăcat în roșu;
În desagă-n spate el are de toate pentru cel blazat.

În palate-nalte, în pluș înfundați
Ne hotărâsc soarta, precum merge roata, sfinții deputați.
Cu steme în frunte de mari democrați,
Prin decizii scurte, pe la miez de noapte,
Ei împart averea (țării), precum le e vrerea, la slugi și la
frați.

Și rabdă românul...și rabdă...
De el depinde ca un nou decembrie să vie

Să înlătore această mârșăvie.

Decembrie 1999

Popor hrănit cu mămăligă

Nimeni nu vede, nimeni nu strigă!
Popor hrănit cu mămăligă;
Mergem cu ochii țintiți spre pământ
Mânați de hoarde aduse de vânt.

Castanii pe stradă au aprins lumânări;
E luna vieții dar miroase a moarte.
Câștigul e azi un pachet de țigări
Și mâine, poate, o cană cu lapte.

La colț, copiii ce cerșesc
Un leu, o bucată de pâine.
În parlament burtoșii tocmesec
Câștigul (lor) de azi, câștigul de mâine.

Mai, 1995

Rabdă, române

Rabdă române! Fie cum îți place!...
Dacă asta vrei eu nu am ce-ți face.
Dumnezeu îți dă dar nu-ți bagă-n traistă
Dacă tot te lauzi ce erai odată.
Când îmi rabzi de foame, zău, nu are rost

Să vorbești întruna despre ce ai fost.
Cu ce te-ncălzesc Ștefan sau Mihai,
Că țara îți este o gură de rai,
Că la Podu Înalt i-ai zdrobit pe turci
Sau că la Rovine i-ai cam umilit,
Că într-un decembrie de iarnă cumplită
Țărișoara ta a fost întregită,
Dacă de o vreme, nu de mult, încoace
Să te-nchini la alții, mereu, ție-ți place?

Rabdă române! Domnul îți dă pace,
Dacă asta vrei, nu are ce-ți face.

Iulie 1999

Viața la țară

O oală cu borș, o bucată de ceapă
Își ia țăranul pe câmp la treabă.
Pe pământul verde își întinde masa,
Mămăliga tare o taie cu coasa.
Că-i prânzul sărac, el nimic nu zice;
Dup-atâta muncă orișice îi place.
Din izvorul rece apoi se adapă
Și pentru odihnă se culcă pe iarbă.
Soarele, aprins, arde pe pământ,
Prin aerul cald nu-i un pic de vânt.
Muzica ce-ascultă este glas de coasă,
Plimbarea de seară e drumul spre casă.
Baie el își face prin pârâu când trece
Chiar dacă e cu mâl și apa e rece.
Când luna-i pe cer, obosit adoarme.
Stelele îi țin de urât și foame.

Cine să se-ntoarcă la viață la țară,
La munca la câmp pentru o para chioară,
Pentr-un prânz frugal în arșița verii,
Pentru munci din zori până-n faptul seri?
Iunie 1999

Condeiu

Îmi privesc condeiu. Ce să fac cu el
Într-o țară slugă cu guvern tembel?
Vorba e minciună spusă pentru proști,
Sfatul e o gloată de necredincioși.
A fost Răsăritul. Ne era model.
Acum e Apusul: același pastel.
Toți ne dau comenzi și executăm;
Pic de demnitate nu ne mai probăm.
Foamea e în floare. Vom trăi mai bine
De-un secol încoace mereu ni se spune.
Tot reforme facem. Suntem reformați;
Ne uităm la alții ca niște ratați.
Vechitura lor e haină de lux;
Lâna și bumbacul doar la ei s-au dus.

Îmi țipă condeiu. Oare ce vrea el
Într-o țară slugă cu guvern tembel?
- Condeiere, frate, pe gânduri nu sta,
Ia-mă în mâna ta, ascute-mi penița!
Călimara-i plină de amari dureri...

Cine te oprește să le treci în scrieri?
De Coșbuc, auzita-i? Citește-l și vezi:
Rolul tău îți este sus, pe meterez!
Nu uita de mine, eu sunt arma ta,
Condeiere, frate, aceasta-ți este soarta.
Iulie 1999

România mea

România mea, te-am purtat cu mine la școală
În traistă cu tăbliță și plumbuieră.
La primul cuvânt scrijelat încet,
România mea, la tine m-am gândit.
Eram doar de-o șchioapă și un cot
Când mi s-a spus că numele ți-l port
Și-am înțeles că ești mama, tata și sora
Vecinii, copacii, ulița și fetele cu hora
Că ești pământul, bun al tuturor.
România mea, te-am purtat cu mine la școală
În traista cu caiete și călimară.
Erai rotundă și mare
Cu prieteni și dușmani la hotare.
Când pe tabla neagră te desenam
Munți, ape și câmpii pe de rost știam..
De Ștefan, de Mircea mintea-mi era plină,
Istoria ta îmi era lumină.
România mea, iată-mă pe drumuri străine
Dar la piept te am pe tine.

Iulie 1999

Crăciun'98

E ziuă pe stradă în noapte;
Scăpesc kilowații de zor.
Mi-i burta lipită de spate
Și foc nu am în cuptor.

La colț, copiii mă roagă:
Un ban pentru pâine, fiți bun!
Eu trec mânat de zloată
În gând: pe masă ce pun?

E noapte și zi e pe stradă
Mă-orbește puterea în culori.
Nu-i nimeni, pe mine să mă creadă
Că rabd frumos de sărbători.

Clopote să bată-n dungă!

Clopote să bată-n dungă!
S-audă zărilor durerea
românului ce ziua-și duce
după cum vrea puterea.

Clopote să bată-n dungă!
Și bronzul să anunțe lumea
că românu-i supus la cazne,

că-n chefuri petrece puterea.

Clopote să bată-n dungă!
Departe să se ducă vestea:
pe Dunăre un popor moare,
speranță nu-i dă puterea.

De Paști

O pâine am vrea s-avem pe masă
În zi de Paște, ca tot creștinul.
Dar cum să facem rost de ea?
De muncă nu ne dă stăpânul.
Am mâncat de post o iarnă-ntreagă
să ne ierte Domnul niscai păcate,
de Paște însă am vrea s-avem
un ou, o pască dacă se poate.
La miel și vin nu mai râvnim,
- sunt lucruri rare pentru săraci –
pe domnul noi îl vom preamări
la masa fără de cozonaci.

Aprilie 2000

Basarabia

Plânge între maluri Prutul de durerea despărțirii,
Nistrul plânge de obida neamului străin de sine,
Între ele, printre dealuri, Basarabia suspină;
Lângă mama ei străbună stă ca nație străină.

Hoarde vechi sunt tot stăpâne pe pământul din străbuni,
Sunt asemenea cu hunii, au un dumnezeu străin,
Și îl au pe Crist în frunte dar e împărțit în două,
Țara este lume veche, țara este lume nouă.

Mai,2000

Veniți, români, la Putna!

Veniți, români, la Putna!
Veniți să ne spunem durerea
Lui Ștefan, Măria cea Mare,
Ce stat-a neînfrânt la hotare
În vremi de restriști și mai grele.

Veniți, români, la Putna!
Veniți să jurăm credință
Moldovei lui Ștefan cel Mare
Într-o limbă frumos cultivată
De-un Vodă cu limba curată,
Luceafăr zidit sub soare.

Veniți, români, la Putna!
Veniți să-i cerem lui Ștefan părerea
De-i bine ce facem acuma,
De ne vindem pe nimic averea,
De ne dăm la alții puterea.

Veniți, români, la Putna!
Veniți! Poporul așteaptă
Un vodă ca Ștefan cel Mare
Să facă în țară dreptate;

VENIȚI, ROMÂNII, LA PUTNA!

Tromboane

Noți de coșmar și zile mizere,
stomacul e gol, de foc nu sunt lemne,
scârțâie zăpada sub tălpile goale,
copiii-s flămânzi, ne mor de foame,
ne urlă puterea în urechi tromboane,
partidele strigă în gura mare
că lapte și miere vor curge pe stradă
dacă-i votăm. Minciună sfruntată.

E țara în jug la străini pusă,
iar este în lume o slugă supusă.
Români cu burți cât roata căruței
Se-upleacă din nou la porțile Curții
Pentr-un dolar, o foaie de hârtie
Pe care, cu fir, America se scrie.

Mai 2000

Cui plătim salariile?

Freamătă în zori orașul...
Plec cu lumea la servici.
Într-o traistă prăpădită

Îmi iau hrană doi covrigi.
Hâr, hâr, hâr mașina urcă
Dealul de la regiment
Vrând la I.M.S. s-ajungă
Fără pic de-mpediment.
Dăm buluc cu toți în poartă
Să intrăm, suntem grăbiți;
Un borțos cât o baracă
Ne întreabă: ce doriți?
- Să muncim zice Vasile,
Lucrător la așchiere.
- Mai duceți-vă acasă!
Vreți să faceți iar zaveră?
Ochii mari cu toți făcurăm:
Ce zaveră? Ce scandal?
- N-avem bani de-mbucătură!
Strigă Ghiță al lui Țambal.
Și cu coada-ntre picioare
Ne-am întors pornim spre case.
Îmi e gândul la mâncare,
La copiii ce pun pe masă?
Strigă unul dintre noi:
- Jos guvernul! Jos cu hoții!
Apucați de năbădăi
Într-un cor strigăm; bandiții!
Dar jandarmii sunt pe-aproape,
Printre ei stă și patronul...
Cui plătim salariile
Ne lovesc cu bâtele.

Iunie 2000

Rugă către mama

Cântă-ne, mamă, cântecul din copilărie,
Cântă-l de acolo de sub stratul gros de lut.
Pe la noi e tot ca înainte:
E greu de trăit și ușor de murit

Leagă-ne, mamă, zilele ce le mai avem,
Adună-ți sufletul și nu uita că am rămas pe pământ
Că nimeni nu mă crede, sunt bătut de vânt
Venit din Siberia. Urât cuvânt!

Spune-i și lui tata să zică o horă
Așa ca atunci când în ogradă i-am adus noră.
Azi casa-i fără garduri
Și țara fără haturi.

Îți spun mamă, vești deloc bune;
Lacrimile ard obrazul zbârcit.
Totuși jur pe lemnul crucii
Voi face dreptate pe-al nostru pământ.

Aprilie 1991

Țara

Jaf și crimă sunt în țară,
Pe câmp putrezește pâinea.
Unde ești tu Românie
Binecuvântată glie?

Lenea ne-a cuprins pe toți,
Suntem ultimii la muncă,
Mâna-ntinsă spre Apus
Ne aduce și poruncă.

Și voi guvernanți zevzeci
Ce umblați prin lumi străine:
Ce sunteți și ce doriți
De ne duceți în ruine?

S-a topit din nou soarele...

S-a topit din nou soarele și a curs pe pământ...
Labiș, poetul, se află-n mormânt.
Nu simte nici foame, nici spini nu-l înțepă,
Nu are nevoie de pâine și apă.
Pădurea e-aceeași, izvoare mai sunt
Din care se-adapă căprioare, din desiș venind...
La oră oprită de datini și lege
Vin alții să-mpuște ființele pribeg.
Nu foamea îi îndeamnă să facă omoruri
Ci pungi îndesate și pofte perverse...
Când alții, de foame umblă pe drumuri
Ei caută plăceri de lume ascunse.

Mileniul trei venit-a, iată!

Mileniul trei venit-a, iată!
Și n-a venit sfârșitul lumii.
Dar ce păcat, că lumea-i rea,
Atât de rea că n-o-ntrec câinii.
Se-omoară frații între ei,
E jefuit ca-n codru omul
Iar cei puternici se înfruptă
Precum se-nfruptă-n baltă somnul.
E legea junglei peste țară,
Orașele sunt rezervații
În care leii și cu tigrii
Sunt toți primarii și prefectii.
Din codrii deși lupii coboară
În blăni de oaie deghizați
Și-n funcții înalte se strecoară
Și printre ei sunt mulți prelați.
Ei truda noastră, a tuturora,
O-împart la neamuri și lachei;
De-aceea noi n-avem nici hrană,
Nici de-mbrăcat pentru copii.

Mileniul trei venit-a, iată!
Și a venit sfârșitul lumii,
Căci altceva nu este viața
Când o trăiești fără de pâine.

Ianuarie 2001

Tot privind pe la vecini

Tot privind pe la vecini
Nu mai știm ce-i de făcut:
Să scăpăm de râie casa,
Să mai reparăm și prispa,
Șiță să punem pe șură,
Coasa s-o purtăm în mână,
Pe copii să-i alăptăm,
Animale s-adăpăm.
Nu mai știm să facem borșul,
Când cântă noaptea cocoșul.
Am uitat de tot și toate.
Suntem niște dobitoace
Tot mânate de la spate
Și ne-nvață alții carte.

Cu așa filosofie,
Rău de tine-i Românie!
Februarie 2003

E-atâta plâns în țara mea!

E-atâta plâns în țara mea
Că Prutul e făcut din lacrimi;
Și Nistrul e așisderea
O apă ce cuprinde –n ea
Același scâncet de copil
Ce-i rupt brutal de sânul mamei
Și nare cine să-i de lapte
Și nu îi spune nimeni nani.

Șerpișorii nu au lapte

Șerpișorii nu au lapte
și nici jimblă să mănânce!
A strigat, de mult, Sahia,
i-au zis unii să se culce.

Este foarte mult de-atunci,
azi suntem într-un nou secol,
dar Bozan a reînviat
Reșița-i din nou-n pericol.

Șerpișorii poate-s morți
dar istoria nu moare.
Cei de azi sunt tot flămânzi,
nu au bani nici pentru sare.

Peste ani foamea e-aceeași,
Ghifțuții sunt la fel;
muncitorii vor doar pâine,
cei bogați au și purcel.

Logică

Dreptate au ce tari:
Așa e de când lumea.
Ce tari nu sunt cei deștepți
Că n-ar fi drept să fii deștept și tare deodată.
Ar fi mai rău în acest fel;
Dreptate ar fi puțină

Căci cei deștepți sunt pe pământ
Cât' degete la mână.

Dreptate, zău, nu căuta
Tu om cu mintea-ntreagă!
Nu-i greu să știi și vei afla:
Dreptatea nu-i de partea ta
Că n-ai minte-a bolnavă.
Aprilie 2002

Într-o lume de nebuni

Într-o lume de nebuni
cel lucid este nebun
pentru că nu vrea mărire,
nu vrea bani, nu vrea putere,
doar o clipă de iubire,
de respect și de cinstire.

Într-o lume de nebuni
cel ce-i teafăr e nebun.
Așa este el văzut
de netrebnicii cu scut,
cei ce au tupeu de țăță
și te scui pă drept în față.
Într-o lume de nebuni
nebunii nu sunt nebuni.
Mai, 2002

S-a întors lumea pe dos

S-a întors lumea pe dos:
nu-i frumos ce e frumos,
nu bine ce e bine,
nu e rău ce este rău,
nu e rece ce e rece...
Astfel lucru se petrece
de o vreme la români.
Zice-se că sunt creștini:
fac biserici și se roagă,
la-nviere merg de Paște,
de Crăciun slăvesc pe Domnul,
cu tam-tamuri taie porcul
și mai dau și de pomană,
Domnul să îi ia în seamă
și să îi ierte, la adică,
de păcate că li-i frică
Ca pe lumea cealaltă
Dumnezeu să nu îi bată.
Ce păcate au făcut
De li-i frică de trecut?
Nu-i nevoie să vă spun -
Știe orice om din drum.

Septembrie 2002

Vă iubesc!

Vă iubesc!

În inima mea este loc pentru toți.

De ce să pregătim războaie?

De ce să nu-mpărtășim iubire?

E moartea a lumii fericire

Sau e prăpăd?

Ai mei români ce mor de foame,

ei pace vor, nu vor războaie,

dar nu vor capul aplecat;

prea mult supuși la alții au stat

ce ca și-acum spuneau în cor

că pacea e menirea lor

dar...stați în bancă binișor!

O, Doamne, spune ce cătăm

pe alte țărături, hăt, hai-hui

de unde soarele răsare.

E semn de pace arma-n mână?

Așa o fi dacă zici tu.

Dar și Alah e-un Dumnezeu,

e Domnul lor, facă ce vor...

Nici pacea nu mai este pace

când e dictată, e impusă;

cu arma-n mână nu se face.

Nu toată lumea e supusă

precum e nația română.

Fuge Dunărea spre Mare

Fuge Dunărea pre Mare
și în spate duce greu:

mii de șleपुरi încărcate
cu dorurile neamului meu.

Mureșul i-a pus prin Tisa
doruri despre un Crișan;
o stafie umblă încă
peste creste, peste plai.

Mai jos Cerna o primește
și cu Hercule o încarcă;
Porțile să le deschidă,
munții să îi dea deoparte.

Oltul i-a-ncărcat în spate
suferințe din Ardeal,
De-acolo de unde Iancu
Mai grăiește din caval.

Din Bucegi, Prahova vine
cu o cruce cât e-naltul
și cu crucea în spinare
Dunărea-și urmează cursul

Pe Siret vine Suceava
plină de creștinătate,
cu victorii fără număr,

în hrisoave adunate.

Prutul, ultimul pe listă,
tânguios îi iese-n cale
și îi dă să ia cu dânsa
dorul lui de libertate.

Toate acestea doruri mute
ea în Mare le revarsă,
ca pe valuri înspumate
lumea-ntreagă să străbată.
Ianuarie 2003

Să nu înjur?

Să nu înjur! Așa m-a învățat mama.
Și tata a zis să nu înjur.
Dar ce să fac acum
când viața-mi este la mâna oricărui nebun?
Înjur partide, înjur guverne
că mi-a scos țara la mezat
și am ajuns un tăietor de lemne
Din om cu carte, învățat.
Dar asta nu ar fi nimic;
nu toți cu carte au ajuns boieri,
Dar când prostia ajunge-n fruntea țării
Înjur de cruci, biserici, dumnezei.
Februarie 2003

De lacrimi este plină Marea

De lacrimi este plină Marea
Căci Mureșul și Oltul plâng
Durerea neamului român,
De veacuri tot ținut în jug.

De lacrimi este plină Marea.
Din Jiu, din Argeș ele vin.
Căci plâng în fiecare seară...
Românul are un nou stăpân.

De lacrimi este plină Marea
Aduse de Siret, de Sus,
În mănăstiri ruga e plânset,
De jale neamul e cuprins.

De lacrimi este plină Marea
Ce curg neîncetat pe Prut
Că-n Basarabia pe dealuri
Mustul din struguri este plâns.

De lacrimi este plină Marea
Le varsă Dunărea pe toate.
Și Dunărea a devenit Mare
De câte lacrimi are parte.

August, 2003

Românul tot plânge, plânge tot mereu

Câtă apă curge înspre Marea Neagră
Jumătate-s lacrimi din Carpații mei.
Din Putna lui Ștefan, din țara lui Mircea
Izvoare pornesc înspre vadul ei.

Dunărea-i albastră, albaștri sunt ochii
Care îi sporesc vadul cu dureri.
Bărăganu' întins este obrazul țării
Și prin cute trec lacrimi, în șuvoi.

Ploile de toamnă sunt lacrimi de față
Când sorocul nunții în prag i-a sosit.
Murmurul la streșini e plânsul de mamă
Ce-și bocește fiul în război pierdut

Câtă apă trece înspre Marea Neagră
Este numai lacrimi de la neamul meu.
Când este ferice, când este-n durere
Românul tot plânge, plânge tot mereu.

Decembrie 2003

Am trecut Dunărea-înnot

Am trecut Dunărea-înnot
Și-am plecat să-mi câștig pâine.
Am bătut în lung pământul
De la Tokio la New York
Și-am luat-o și de-a latul
De la Oslo prin Maroc.
M-am urcat pe Himalaia,
Peste-ocean mi-am făcut drum,
Prin Canada am mers cu pasul
Iar prin State am călărit.
Am mers vara prin zăpadă,
Iarna m-am topit de cald,
Mi-am făcut cortel din frunze
Și o casă sub omăt...

Lumea-i mare, e cât lumea,
s-o cuprinzi nu ai cuvinte
dar mai mare-i România!
Ia aminte! Ține minte!

Am trecut Dunărea-înnot
Și-am plecat și eu...ca lumea
Dar acasă m-am întors:
Ce amară este pâinea!

Decembrie 2003

Vine Iarna!

Afără-i frig și bate vânt
Iar iarna-i pe aproape.
În pod nu e un pic de grâu,
În curte lemne nu mai sunt
Și tata nu-i acasă.
El a plecat de astă vară
Pe drumuri, fără urmă,
Să ne trimită un ban, sau doi,
s-avem de-mbucătură
dar am primit ca din război
că nu mai e pe lume...
de-atunci prin casă pe la noi
nu-i loc de vorbe bune.
Acum mama tot muncește,
prin case, pe la alții
dar banii vin ca strecurați
prin sită de mătase.

Privindu-mi țara

Privindu-mi țara
cu un ochi râdeam,
cu celălalt plângeam.
De ieri ochiul care râdea
s-a îmbolnăvit
prin simpatie

de plâns
de la ochiul care plângea.
Și invers:
ochiul care plângea
s-a îmbolnăvit
de râs,
tot prin simpatie,
de la ochiul care râdea.
Acum
plâng răsând și
râd plângând.
Cu amândoi ochi.
Deodată.

Străinii

Cei străini ne vin și pleacă...
Ei își pun desaga-n spate
Și pe ici ți-i drumul frate!
Și ce-i dacă-i săracă!
Țara noastră mai dă lapte.
Venetici la muls dau zor
- Asta e menirea lor –
Și-n români au ajutor.
Ne vorbesc de bunăstare
Ca la nemți și la yankei...
Vai de noi! Bine-i de ei!
Punga, lor le crește mare,
Proștii stau în așteptare...

„Străinii sunt tot străini”

Spune o vorbă la români.
Ei în țara noastră vin
Ca să ia tain din plin.

Vecine,

Tobele timpului îmi spun:
la Belgrad bombe cad
și nimeni nu spune halt.
Sau altfel,
să facă pe americani să se întoarcă.
Ba, se bate din palme
când copii mor sfârtecați de arme.
Guvernul român gândește:
cum ar putea câștiga
de pe ruine.
o bucată pâine.
Se-upleacă,
La Bill apelează,
se roagă,
îngenunchează...
și socoate
că poate...
Poate i se dă și lui o bucată
de carne macră.
La praznicul victoriei,
- fără glorie -
chiar dacă se gudură
căteii nu primesc
nici un pic de os sârbesc.
Dulăii își rezervă totul,

chiar și osul fără măduvă.

Vecine,
Nu lua în seamă ce a fost.
N-are rost.
La răsărit de Dunăre, în Carpați și peste
Românul prieten îți este!

Române!

Române de ce rabzi
Așa mare necaz?
Nu mai ai curaj
Să dai în vrăjmaș?
Cine ți-a luat puterea?
Cine ți-a luat vrerea?
Ce drac împelițat
În suflet ți-a băgat
Atâta indiferență,
Atâta trândăveală
Și-atâta plictiseală?
De ce nu mai ești în stare
Să ridici glasul,
Că doar tu ești nașul,
Și să spui tare:
Aici e țara mea
Și fac ce vreau în ea!

Iulie' 1999

Alegerile din mai, 2000

Curg minciunile duium
Ca femeile pe drum
Când se duc la parastas
Să mănânce de pomană
Oua, pască și o slană
Într-o ziuă de Ispas.

Vorbe multe-n bătațură,
Oameni cu stuchit la gură
Tot îndrugă la taclale
Că vor face bulevarde,
Case-nalte cât Ceahlăul
Și-o să aibă tot românul
Und' să stea până la moarte,
Liniștit și plin de toate.

Ce povești și ce minciuni
La alegeri la români!

Alegeri 2000 (II)

- Haide, hai măi Nicolae,
Hai la vot, nu sta acasă,
Nu vezi burta-ți este goală,
Mămăligă nu-i pe masă,
Viața este cam nasoală.
Hai la vot, poate ne-or da
De mâncat și om și bea...

- Ce îmi spui tu, măi Ioane,
N-are rost sunt vorbe goale.
Spusa lor e minciunoaie,
Ei te fură, te jupoaie,
Iar cu votul căpătat
Încep iar la spoliat.

Bătrânul profesor

Are câțiva lei;
Își face răboj
Ce să ia cu ei
Să pună în coș.

Pantofii târâți
Îi sunt ramoliți,
Umerii i-s gârboviți
Și obrazii scofâlciți,
Ochelarii, de a dimineții ceață, aburiți.
Poftiți și vedeți
Cine sunteți
În ochii un bătrân
Pe cosmos stăpân
Cu gândul ce umblă ca vântul?
Creează lumii noi
Pentru nepoți, pentru urmași,
El, plin de nevoi,
Un fel de ocaș
Cu trup nevoiaș.
Voi oameni ai lumii noi,
voi mercenari și strigoii

Plecați înapoi.
Prea des am avut parte de voi.
Februarie 1995

Candidatul

E zarvă-n țară. Cine nu știe?
Alegerile vin, candidați - o mie.
Fie-avocați, fie șoferi
Se vor primari, consilieri.
Privatizat, fie la stat
Se crede bun și pentru sfat.
Unii țintesc cu mult mai sus,
La primării nu le e de-ajuns.
Fie profesori, fie ingineri
Se vor ai țării manageri.
Se fac programe, diverse planuri,
Cuprinși sunt toți de noi elanuri;
Va curge lapte, va curge miere...
Ferice viață te-așteaptă, vere.
Se strigă în dreapta, se strigă-n stânga:
Votează bă cu mămliga!
Se strigă-n stânga, se strigă-n dreapta:
Poftiți, noi vă deschidem poarta.(Raiului)
Se fac pomeni din punga lui(!)
In ziduri sfinte se bate-un cui,
Dar adevărul îl știe oricine:
Că șfanții sunt și de la tine (mine).
Cu banii șterpeliți la Aga
Ar construi și schitul Toaca.

E sunt prezenți la leturghie,
Noi n-avem bani nici de sicrie.

Și tot gândind bietul român
Pe soarta lui acum stăpân(!),
Prieten bun cu Hamangia,
„Frumoasă e democrația!”

Copil din flori

Atâtea sunt pe capul lui,
copil de-o șchioapă și ceva,
ar vrea să plece hăt, hai-hui
să nu-l mai știe nimenea.

Picioare goale în papuci,
așa se știe de când este.
De vrei să-l-ntrebi: - Unde te duci?
Îți pune scurta lui poveste.
- Îmi zic că sunt copil din flori
că tată n-am, că nu se știe
- când mama s-a trezit în zori -
unde-a plecat, și nu mai vine.
Nici mamă n-am, nici n-o cunosc;
zic unii că sunt de pe câmp.
Acolo m-a găsit un moș
când de odihnă avut-a timp
și m-a crescut de mic, de pui,
atâta cât avuse zile.
Și moșul și cu baba lui
m-au părăsit și n-am pe nimeni.

La casa lor, în cimitir
stau două cruci din brad, cioplite,
acolo merg și îi tot rog
să mă primească și pe mine.

Decembrie 2001

Iubitorii de țară

Au venit noaptea ca lupii la stână
Și se declară iubitori de țară
Osânze pe burți cu sânge își adună
Și pungi își umplu în grabă.

Se-adună în haite, partide îs mii
Momentu-i prielnic pentru pradă.
Pe-aici, pe jos, pe la primării
Stăpâni-s ca-n propria-i ogradă.

Slogane vechi și noi ei trâmbițează
Și vorbe meșteșugite îndrugă:
- Vino, la noi și ne votează
Că lapte și mere pe drum au să curgă.

Gâlceava-i în toi în al țării sfat,
Au multe idei isteții!
Și scoase-ne țara din nou la mezat
La aceasta se pricep nătăfleții.

Privește românul cu ochii spre cer
Și rugă îndreaptă spre domnul:

Să-i dea puteri, să afle mister,
Să trăiască odată ca omul.

Aprilie 1996

Măicuța

Stătea pe prispa casei tăcuta mea măicuță
Când am plecat în lume de lucru să-mi găsesc.
Privea plină de lacrimi la mine sărăcuța
Deși eu îi spuseseam că n-am s-o părăsesc.

Așa privesc eu astăzi în lume pe feciorul
Plecând de unul singur printre lumi străine,
Lăsând pustii și casa, și-ograda, și răzorul
Câtând în altă parte bucata lui de pâine
Aprilie 1996

Obrazul țării

Ploile sunt curs de lacrimi
pe obrazul țării mele,
au fost multe în astă vară,
Ne-au fost zilele prea grele.
Câtă bogăție în țară
pe al nostru sfânt pământ!
Câtă sărăcie-n casa
omului de bun cuvânt!
Strălucește în vitrine

poleiul de bunătați,
Rabdă-n ură omul simplu
pe altar de nedreptăți.
Nu va fi așa întruna,
multă vreme nu-i răbdare,
nu mai e românul nostru
o batjocură oarecare.

Septembrie 1991

Orașul cu pretenții

Adunătură de bipezi
creați la vreme de beție
e-orașul în care eu trăiesc,
oraș ce geme în prostie,
de comersanți veroși, pestriți,
cu pălării pe scâfârlie;
de precupețe arțăgoase
și funcționari de primărie;
de țațe ce-au ieșit la pensii,
aflăte în arșag și ură
și păruială pe măsură;
de-învățaței cu titluri 'nalte
ce vor să spună că știu carte
dar sunt docenți de neam mărunț
cum e nisipul pe un prund;
de preoți cu caftane groase
și cu sultanele slinoase;
de fete cocoțate-n plop
pe catalige de pantof

ce merg ținându-se de șale
și se arată aproape goale;
de puradei sălbăticiți
aduși în stradă de părinți;
de tucii ce mi te-ntreabă
de vinzi talon, cupon în grabă;
de coconete cu căței
ce-aleargă întruna după ei;
de polițiști încătăr' mați
și de țărani încotoșmați;
de cerșetori murdari, schilozi,
de nu le dai sunt furioși;
madame-n haine de tafta,
de domni ce-și mângâie cravata,
șoferi de taxi împopoțați
pe patru roți mereu plecați;
politicieni de mâna-doua
ce pân' mai ieri strângeau cureaua
și azi cu burți cum este piatra
și case mari pe la Sarata;
de sărântoci, de bună seamă
cu mâna-ntinsă spre pomană.
Ce să vorbim adunătură
de plebe și alesătură.
Așa e Piatra-Neamț de azi,
o turmă mare pe-un izlaz,
oraș mizer din fund de țară
ce altceva el vrea s-apară

Oraşul meu e-oraş coşciug

Oraşul meu e-oraş coşciug
De-un an în el plopi nu mai sunt,
Nu-s fluturate frunze-n vânt;
O mintea rea de om beteag,
Cu buci în loc de minte-n cap,
Ajuns şi el un domn primar,
A pus şampilă pe-o hârtie
Ca plopi în urbe să nu fie.
Din rădăcini, zăluzi ca el
Mi i-a tăiat. O urmă nu-i.
Cu ei fac foc Țigani şui.

Ce-or fi având oare cui ei?
Erau doar 'nalţi şi frumuşei,
În-oglanda apei se priveau,
Pe nori adesea-i sărutau
Şi nu făceau la nimeni rău
De frunzele le tremurau
Când vânt prin ei bătea.

Or fi de vină c-au-ndrăznit
Spre cer să se ridice?
Iar omul jos, un nătărău,
Cu-aceasta nu se-mpacă.
El stă lipit lângă pământ,
Cu burta cât un poloboc,
Nici umbră locului nu-i face,
Căci mintea-i stă pe loc.
Desigur plopul are dor
Şi urcă tot mai mult spre cer

Căci dorul lui... de libertate-i dor.
August 2006

Parlamentarul

Cu cap pleșuv, cu barbă cioc
Așa-i parlamentarul.
Venit pe lume cu noroc
Adus de boi cu carul.

În țeasta mare plină cu buci
Are idei, săracul,
Aduse-n grabă de la turci.
Așa i-a zis babacul.

La trup burtos și lăbărțos,
Mâncata bine-n viață.
La troacă-i tare arțăgos,
Așa ne dă povață.

La vorbă-i mare pișicher,
Parlamentarul nostru
Și are spirit de frizer,
Acesta-i este rostul.

Pe-acești i-avem
Cu-aceștia mergem.
Dă doamne, însă să putem
Lumea să mai dregem.

Aprilie 1996

Române!

Române de ce rabzi
Așa mare necaz?
Nu mai ai curaj
Să dai în vrăjmaș?
Cine ți-a luat puterea?
Cine ți-a luat vrerea?
Ce drac împelițat
În suflet ți-a băgat
Atâta indiferență,
atâta trândăveală
Și-atâta plictiseală?
De ce nu mai ești în stare
Să ridici glasul,
Că doar tu ești nașul,
Și să spui tare:
Aici e țara mea
Și fac ce vreau în ea!
Iulie'99

Să se-nfrupte și cățeii

Un dulău, doi, trei...
Și alții, și alții, și alții...
stau și latră la lună
plină.
Ce să fie?
O jimblă? Un cașcaval? O mămăligă?
Ce contează.
Colții își ascut și mușcă.

A mai rămas o seceră.
Din ea se înfruptă
căteii.

Șomerul și patronul

Curg zile în întuneric,
curg nopți în lumină...
Șomerul înjură de sfânta scriptură
că lumea-i formată din doi:
sărac în nevoi și bogat îmbuibat.
Patronul, bogatu',
înjură de dracu'
că n-a reușit profit,
profit înzecit.
Și unul și altul privesc la Înaltul;
speranța e acolo pentru o zi de trăit.
Septembrie 1998

Sapa

Privesc cum privește țăranul sapa,
Unealta cu care sapă ogorul.
Astăzi pământul se adapă
Și sapa are odihnă.
Țăranul o bate, o-ndreaptă;
Măine va fi vreme bună
Și sapa va avea de muncă.

O sapă este unealta cu care
Țăranul hrănește gloata
Și drept mulțumire i-aduce
Cuvinte multe, de dulce.

Iunie 2006

Versetele mele

Versetele mele le scriu cu iubire,
Cu slove de foc pe negrul pământ.
Condeiuil îl înmoi în lavă de soare
Și ard pe unde trec, de nu e cuvânt.
Penița ce-o am e din diamant croită,
Pe stânci de granit m-ajută să scriu;
Pe oamenii buni îi fac să învie,
Pe oamenii răi îi bag în sicriu.

Versetele mele le scriu cu mâhnire,
Cu slove de-amar pe negrul pământ.
Privesc înapoi la lumea trecută
Ce zace-n morminte sub lespezi de piatră;
Din rănile ei nimic nu se învață,
Viitorul ne vine cu neguri și ceață
Și țara întreagă se duce de râpă
Căci vodă din jilț poporu' n-ascultă.

Versetele mele le scriu cu tristețe,
Cu slove cu lacrimi pe negrul pământ.
Durerea ce-o port e fără de margini
Când văd că românii jugu-îl suportă
Ca pe-o pedeapsă venită din vremuri,

Implorând mereu de la Ceruri salvarea;
Dar nu e scăpare când totul i-o rugă.

Versetelor mele dați-le foc!
De geaba le scriu că nu au valoare;
Orice încercare de la cap e înfrântă
De unul te zbați, poporul nu luptă
Și-acceptă mereu o viață de slugă.
Își merită soarta!

Iulie 1999

Viața

Viața-i amară și grea:
iarna nu mai are nea,
vara nu mai are soare,
pomii nu mai dau în floare,
câmpul este plin de grâne,
țăranul rabdă de pâine.
În sat câinii nu mai latră,
omul a fost scos la sapă;
pe coș nu mai iese fum,
copii nu mai sunt pe drum;
în fântâni nu este apă
bătrânii nu spun povești,
nu mai știi de ce trăiești.
În sat nu se joacă hora -
sora noastră a tuturor;
Cântecul e mut și el,
nu e viață de rebel;

păsările nu cântă-n crâng,
nici mirese nu mai plâng.
Totul e așa tăcut!
Ceaușescu asta-a vrut:
să stea lumea sub papuc.
- Hei fecior de neam român,
nu mai sta, acum i-acum!

6 decembrie 1989

Țara noastră nu-i a noastră

Țara noastră nu-i a noastră.
E dată străinilor;
ne-au luat pâinea și sarea,
ne-au luat apa și Marea.
Țara noastră nu-i a noastră!

Țara noastră nu-i a noastră.
Străinii-i dețin averea;
noi muncim din zori în seară
și mâncăm pâine amară.
Țara noastră nu-i a noastră!

Țara noastră nu-i a noastră.
Ne e glia în ruine;
noi muncim prin țări străine
să avem la masă pâine.
Țara noastră nu-i a noastră!

Țara noastră! Țara noastră!
ai intrat pe mână proastă!

Mi te jefuiesc străinii,
cârdășia-i cu stăpâni,
„Mânca-le-ar inima câinii!”
Țara noastră, fii a noastră!

Cuprins

Noi nu mai vrem pământ!-----	4
Țara mea -----	5
Bătea în geam vifor de iarnă -----	6
Geme sub cnut țara -----	7
Ruga cerșetorului-----	7
Decembrie-----	8
Popor hrănit cu mămăligă -----	10
Rabdă, române -----	10
Viața la țară-----	11
Condeiu -----	12
România mea -----	13
Crăciun'98 -----	14
Clopote să bată-n dungă! -----	14
De Paști-----	15
Basarabia-----	15
Veniți, români, la Putna! -----	16
VENIȚI, ROMÂNI, LA PUTNA! -----	17
Tromboane -----	17
Cui plătim salariile?-----	17
Rugă către mama -----	19
Țara -----	19
S-a topit din nou soarele...-----	20
Mileniul trei venit-a, iată!-----	21
Tot privind pe la vecini -----	22
E-atâta plâns în țara mea -----	22

Șerpișorii nu au lapte -----	23
Logică -----	23
Într-o lume de nebuni -----	24
S-a întors lumea pe dos -----	25
Vă iubesc! -----	26
Fuge Dunărea spre Mare -----	27
Să nu înjur? -----	28
De lacrimi este plină Marea -----	29
Românul tot plânge, plânge tot mereu -----	30
Am trecut Dunărea-înot -----	31
Vine Iarna! -----	32
Privindu-mi țara -----	32
Străinii -----	33
Vecine, -----	34
Române! -----	35
Alegerile din mai, 2000 -----	36
Alegeri 2000 (II) -----	36
Bătrânul profesor -----	37
Candidatul -----	38
Copil din flori -----	39
Iubitorii de țară -----	40
Măicuța -----	41
Obrazul țării -----	41
Orașul cu pretenții -----	42
Orașul meu e-oraș coșciug -----	44
Parlamentarul -----	45
Române! -----	46
Să se-nfrupte și căței -----	46
Șomerul și patronul -----	47
Sapa -----	47
Versetele mele -----	48
Viața -----	49
Țara noastră nu-i a noastră -----	50